

Recensie NRC ★★★★★ Hulde!

In 'Hulde!' vliegt een liefdesverhaal van zeventig jaar binnen anderhalf uur voorbij

Liefde Toneelstuk 'Hulde!' is een theatertrip langs de hoogte- en dieptepunten van twee met elkaar verstrengelde levens. Acteurs Crutzen en Luppès beelden veel uit met weinig.

Carine Crutzen en Bert Luppès in 'Hulde!'.Foto Annemieke van der Togt

„Het is net of ik jou al heel lang kende”, zegt Geesje (Carine Crutzen) bij de eerste ontmoeting. Ze is jong en brutaal, met een witte rok die ze soms langzaam heen en weer laat wiegen. „Ik zag jou en ik dacht: bóém.” Adam (Bert Luppès) lijkt zich niet direct raad te weten met al haar aandacht. Ook hij is jong, ook hij heeft nog veel eerste keren te gaan. Heeft hij weleens een Limburgs meisje gekust, wil Geesje weten. Wanneer het antwoord „nee” is, besluit ze dat gebrek aan ervaring meteen te verhelpen: ze neemt zijn hoofd in haar handen en drukt haar lippen tegen de zijne, een beetje te hard, een beetje onwennig. Adam blijft even stil als ze hem weer loslaat. „Doe nog eens”, zegt hij dan. „Ik zat niet op te letten.”

Veel tijd om bij die ontgroening stil te staan is er niet. Geesje en Adam denderen samen voort naar de rest van al hun gedeelde eerste keren: seks, kinderen, huwelijksproblemen. *Hulde!* is een trip langs de hoogte- en dieptepunten van twee met elkaar verstrengelde levens; van de eerste onhandige zoen tot de nadagen in een verzorgingstehuis. Een liefdesverhaal van zeventig jaar vliegt in anderhalf uur voorbij.

Al is die liefde bij tijd en wijle ver te zoeken. De tekst van Peer Wittenbols zet Geesje en Adam neer als twee heel gewone mensen, inclusief alle imperfecties die daarbij komen kijken. Met het verstrijken van de jaren steken gevoelens als jaloezie en teleurstelling de kop op. Sommige

verwijten neem je nooit meer weg: de verhuizing die de één liever wilde dan de ander, het buitenechtelijke avontuur met vergaande gevolgen. Er zijn genoeg momenten dat die ongenoegens de overhand krijgen. En dan volgt weer het moment dat mama en papa hun ruzies bijleggen in een sinterklaasgedicht, waarin ze al rijmend de kinderen beloven komend jaar wat liever te zijn voor elkaar.

Droogkomisch

Verbaal doet het echtpaar niet voor elkaar onder. Wittenbols schreef voor beiden scherpe reacties en venijnige grapjes, droogkomisch gespeeld door Crutzen en Luppés. Zij beelden veel uit met weinig, alsof ze hun eigen verhaal naspelen. Als Crutzen op het toneel een kussentje onder haar shirt schuift is ze zwanger, als Wittenbols een wollige opatrui aantrekt, is hij in één keer jaren ouder. De kostuums en soundtrack (van Grace Slick tot Stromae) voeren de kijker ook mee op een reis door de verschillende decennia.

Hulde! begint en eindigt met het zeventigjarige jubileum van het huwelijk van Geesje en Adam. Dat de twee het zo lang met elkaar uithouden mag een wonder heten, hoewel een gezamenlijk einde na al die gedeelde eerste keren ook steeds vanzelfsprekender begint te lijken. En aan het eind van de rit kijk je zelfs op de dieptepunten wat ontroerd terug. „Het is mooi als je ernaar verlangt en het is mooi als het voorbij is”, zegt Adam als hij en Geesje zich klaarmaken om voor de eerste keer het bed te delen. „En daartussen door rommelt iedereen maar wat.”